

Rihmasto

01 // 26

www.rihmasto.art

R
Date: 21 / 1 / 2026

Note: Päätoimittajan terveiset <3

Mon Tue ~~Wed~~ Thu Fri Sat Sun

Kun vuosi vaihtuu ja päivät pitenee, mun elämä hidastuu. Tän alkutalven pysähtyneisyyden keskellä usein huomaan, kuinka ikävä mulla on takaisin syksyyn ja sen tuomaan kiireeseen. Napostelen pieniä projekteja kuin muroja suoraan paketista täyttääkseni toimetonta hiljaisuutta. Mut tänä keväänä mä haluan tehdä jotain vähän isompaa, sellasta mikä tuntuis omalta.

Mulla on jo pitkään ollut idea jonkin sortin runojulkaisusta – lukiossa mulla ja mun parhaalla kaverilla oli yhteinen diashow drivessä, mihin aina silloin tällöin kirjoitettiin ja kuvitettiin meidän tekstejä. Keväällä 2023 kirjoitin mun ensimmäisen runokokoelman ja esitin sen pienelle porukalle ystäväni taloyhtiön ullakolla. Sittemmin yliopistokaupunkiin muutettuani palo runoiluun pysyi, mutta yhteisö ja ne fyysiset tilat, joissa ennen jaoin tekstejäni jäivät taakse.

Näin syntyi ajatus Rihmastosta. Ensin tuli idea runojulkaisusta, sitten nimi. Sen jälkeen jo konkreettiset sivut, seuraavaksi leikekirjan kaltainen visuaalinen ilme. Hei, tästähän tulee pikkuhiljaa jotain!

Ennen kuin päästään alkuun, haluan vielä sanoa suurensuuret kiitokset imatralaislähtöisille ystäville, jotka auttoivat tän ensimmäisen, aika lyhyen ns. pilottilehden sisällön kanssa <3 Tää ei ollut mitenkään etukäteen sovittua, mutta tosi moni tän julkasun runoista (lehden loppupuolella) liittyy Imatraan ja itärajaan, aika hauskaa.

Hyvä tulee!

Hellu ♥

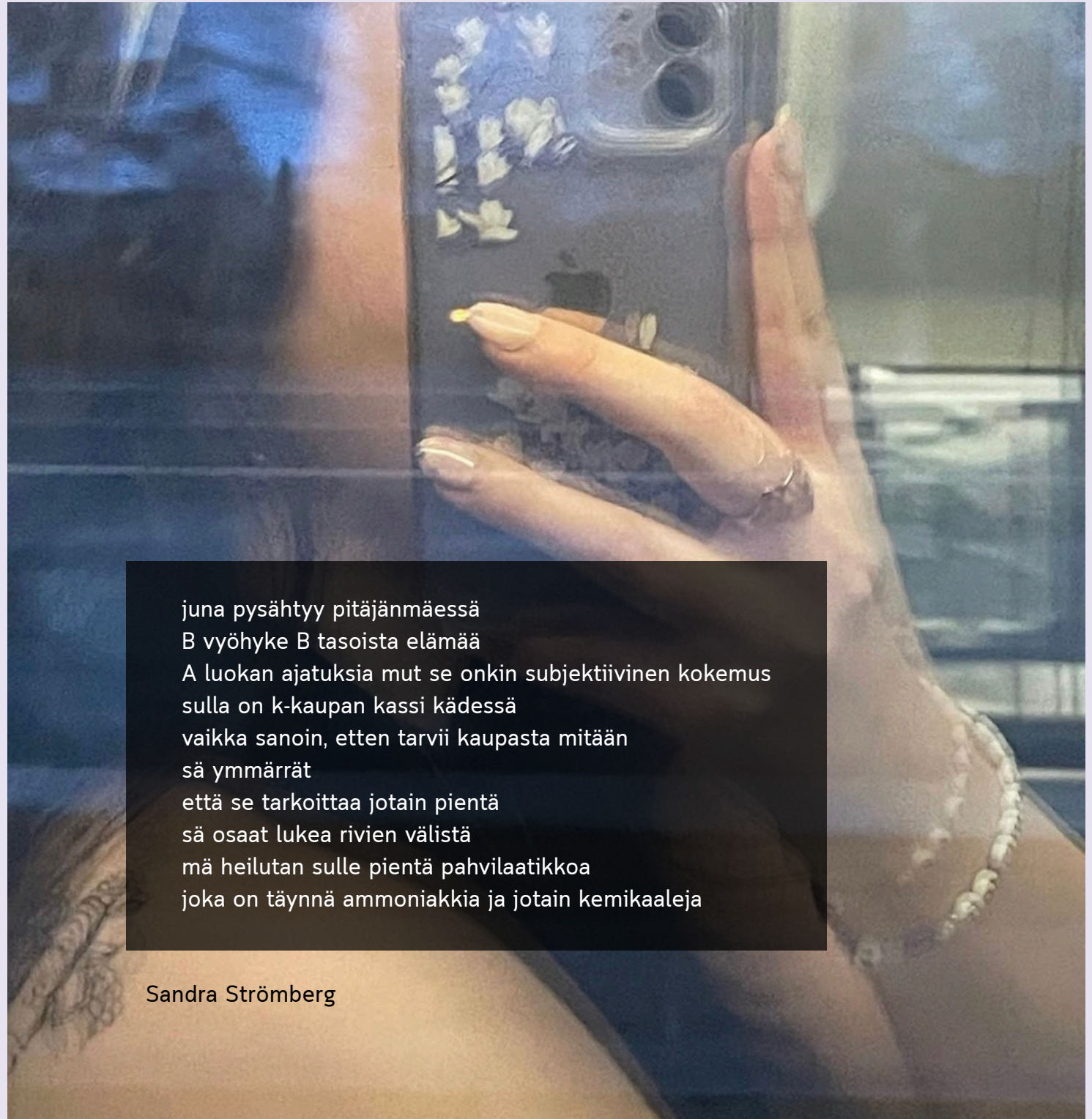

Mitä tällä kertaa?

- 2 ..... Päätoimittajan terveiset
- 3 ..... Mitä tällä kertaa? / Sisällysluettelo
- 4 ..... **Ammoniakkia** / Runo, Sandra Strömberg
- 5 ..... **You are** / Runo, Tomi Pitman
- 6 ..... **Liekki** / kuvateos, Joel Kuivalainen
- 7 ..... **Helsingistä** / Runo, Hellu
- 8 ..... **Yksiö** / Runo, Aada Ahvenainen
- 9 ..... **Imatrankoski** / Runo, Kristiina Leht mets
- 10 ..... **Itä-Suomi huomenna** / Leikekirjateos, Hellu
- 11-12 .. **Pohdintoja itärajalta** / Runo, Elisa Biancardini
- 13 ..... **Tänne itään sataa sitruunan makuista lunta** / Runo, Joanna Riikonen
- 14 ..... Kiitos<3

kävin kampaajalla mutta se sanoi ettei mun musta boxiväri vaalene raitoihin kolmessa tunnissa
olin spontaani
tykkään mustasta boxiväristä mut haluisin niitä raitoja
mun edessä istuva näyttää siltä ettei se oo koskaan käyny kampaajalla
ehkä sillä ei oo rahaa
ei oo mullakaa
mut aattelin olla tilaamatta roskaruokaa muutamaan kuukauteen niin säätän hiusten edestä

juna pysähtyy pitäjänmäessä
B vyöhyke B tasoista elämää
A luokan ajatuksia mut se onkin subjektiivinen kokemus
sulla on k-kaupan kassi kädessä
vaikka sanoin, etten tarvii kaupasta mitään
sä ymmärrät
että se tarkoittaa jotain pientä
sä osaat lukea rivien välistä
mä heilutan sulle pientä pahvilaatikkoa
joka on täynnä ammoniakkia ja jotain kemikaaleja

Sandra Strömberg

You are the colour green
 You are the quiet melodies in the wind
 The sound that comes in between
 The rustling of the leaves

You are the bright blue of the sky
 The twists of vapour
 The calming morning fog
 Even in the dark
 You shine

You are a sunset
 An ending we wish to see
 A whisper from deep within
 Secrets that are only spoken in the night

You are the dark mysterious beyond
 Where all those lost wish to see
 Yet are misled by your trickery

You are cruelty
 Madness masquerading hope
 Hope filled with delusion
 Delusion full of intent
 Intense pain
 Piling up begging to be let go

Yet you are kindness
 Pain - ever-fading
 Dreams - ever-lasting
 Never faster than the last thing
 A vision seen from the mast
 A scenery of plastic
 Static
 Try not to panic

Tomi Pitman

You are forgiveness
 Trying
 But we hold on
 Foolishly so
 And never let go even while fighting
 And feel our grip tighten
 You are sorry

You are the duality
 You are desire
 You are despair
 And you are profound

You are the storm we face
 The calm, warm waves
 The silence, falling
 And the words that catch it
 A spark of a match stick
 A force kin to magic
 The feeling
 Ever-dying
 Never died

You are
 And for that
 I live

SISÄLLÄNI PALAA
LIEKKI
PUHALLA SIIHEN
SAAT SEN
KASVAMAAN

OLEN
RUMMA
MUSTAA
HIILTÄ

SISÄLLÄNI
PALAA
JÄLJELLE JÄÄ
VAIN
RAUNIO.

OLEN
RUMMA
MUSTAA
HIILTÄ

OLEN
RUMMA
MUSTAA
HIILTÄ

SVTYTÄ
MINUT
UUELLEEN

joelkuivalainen

Hellu
syksyllä 2025

Helsingistä on kirjoitettu paljon lauluja.
Se on täynnä lapsuusmuistoja,
aikuistumisriittejä, urapolkuja ja eläkepäiviä.
Kivikatuja, joiden rakoihin on valunut
vuosisatojen sydänsurut ja rakkaustarinat.

Merituuli tunkeutuu lihan läpi
luihin ja ytimiin.
Vaikken pystykkään katsomaan lävitsesi,
näen sen myös sinussa.
Joskus mietin, onko kaikki täällä veistetty samasta tuulesta,
vai laittaako kirpeä viima junantuomien pajupillisydämet
viheltämään kotiseutuikävää,
Samalla, kun patsaiden kiviset kasvot tuijottavat hiljaa
Tietämättä mitään näkemästään.

Vuosikymmenestä toiseen
saman auringon alla elävät ihmiset
pyörittävät kasvukeskusta,
jonka jykevien juurien päälle kasvaa vuosi vuodelta
yhä enemmän hentoa huomispäivän kudosta,
josta osan merituuli puhaltaa pois,
ja osan antaa juuttua kiveksi kiven pintaan.

yksiö ei tarkoita yksinäisyyttä kun vessan lattiaa elävöittää sokeritoukat
ne eivät tunne siveyssääntöjä,
ne rikkovat yksityisyyttäni yksitellen
yhdistelen palasia toisiinsa, vien viemärin hämähäkit kukille kuninkaiksi
nyt ymmärrän, yksityisyys vaatii yksilöllisyyttä - yskikköni omaäänisyyttä
syyllisyyttä kannan ylpeyteen yhdistettynä
torjuntamenetelmistä huolimatta aina löytyy yllätyksiä

Aada Ahvenainen

Vuoksi padottiin
tunteita pidettiin
kurkkua kuristi
ennen kuin padot ne avattiin,
virtasi vesi vapaana
saimaasta laatokkaan
tunteiden kuohuntaa
vettä virtaavaa
poskilta kaulalle
kuljimme onnelaan.
Kanavista puroiksi
kyynelmeriksi
kuivaksi kosken uomaksi
muuttui itkuni.

06/07/2025

Kristiina Lehtmets

KAAKKOIS-SUOMI TÄNÄÄN

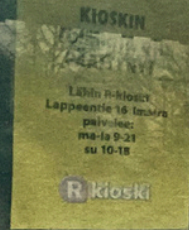
KAAKKOIS-SUOMI HUOMENNA:

Imatra

Suljettu R-kioski Rajapatsaan

taajamassa matkalla

Enson raja-asemalle.

Imatran keskustassa on hiljaista.

Raja-alueiden ongelmassa kyse ei ole vain Venäjän rappiosta ja idänkauparusta: Itä-Suomi on väentynyt, nuoriso katkaissut taloyhtiönsä, ikimäärin lähtenyt työttömyyseen.

"Vissiinhän ne parempaa elämää etsii."

Kunpa

auringon
päivät

Osmo's Cosmos Bar

päällämme ei päättyisi
ko skaan

Kun Venäjä on tullut voimaksi, on toriassaan kovassa paikassa. Vaikka sota on lähes kahdentuhannen kilometrin päässä etelässä, sen aallot hyökkivät Itä-Suomeen asti.

Suomen ja Venäjän valtakunnantäyssulussa helmikuun 11. päivää. Sen jälkeenkin se pysyy rajana, jonka läpi ei toisin kulkee hvin vähän liikettä.

TÄNÄÄN EI SATANUTKAAN

VAIKKA TAIVAS ON OLLUT

PAINAVA PITKÄÄN.

itäraja

Itä-Suomen elinvoimaa pitää ajatella puolustuspolitiikkana, ei aluepolitiikkana, Halme sanoo. Autioituva Itä-Suomi olisi valtatyhjiö, alue, jota olisi vaikea puolustaa.

Imatra

Imatralle

Imatralle

Hellu

Varo heikkoja jäitä,
ne saattavat painavan mielen alle romahtaa.
Jos putoaisit, pinta olisi veden alta vaikea saavuttaa,
mutta ainakin hyinen vesi kannattaisi puolestasi paineita.
Onko rauha uppoamisen arvoista?
Varo veden virtaa,
se murtaa viimeisetkin pakkasen jättämät jääpinnat.
Muistot saattavat kantautua mukana.
Kadota.
Mutta kenties se olisi hyvä asia.
Muistaminen on siitä huolehtimisen varassa
ja unohdettu ei olisi ainakaan työtä tai vaivaa.
Varo vaan ettet ikävöi liian vahvasti paikkaa, jota joskus ei tule enää olemaan.

Varo vanhoja rakennuksia, jossa on joskus juoksenneltu kovempaa.
Parketti saattaa jalkojen alla nykyään lahota.
Varo taloja, jotka tiputtavat päälle tiilipaloja.
Voit yrittää varoa hometta,
mutta sen läsnäolo ei välttämättä ole huomattava.
Ilma tuntuu pahalta keuhkoissa mutta tuoksu on kotoisa.
Keuhkotkin siitä varoittaa vasta vuosien saatossa.

Varo bussiin astuessa,
se saattaa viedä väärään paikkaan.
Pysäkkejä on poistettu linjalta mutta siitä ei informoida lainkaan.
Varo, ettet harhaudu.
Ettet löydä itseäsi kaupunginosasta,
mikä ei muistuta sinua lapsuudesta.
Varo siellä leikkiviä lapsia,
heille kotoisa on rajattua ja he painavat katseitaan niin,
ettet tiedä oletko uhka vai turvaa tarvitseva.
Et ainakaan astu rajalle toista kertaa.
He eivät pelkää ilmehtiä, että sinä et muistuta heitä mistään

Muistutatko enää mitään?

Varo vaaraa,
 Venäjää vihollista.
 Kerran Kremlissä kävelin ja kaaduin ensimmäisiä kertoja.
 Isoisä oli silloin "vielä" vakuuttunut pahasta.
 Hän oli kauhuissaan, katsoessaan kuinka astelin punaisen pirun käsivarsilla.
 Katsoessaan taaksepäin ehkä hän tiesi, että historia on itseään toistavaa.
 Ehkä "vielä" olikin "jo" ja vaikka hänen tuntema paha oli jo osa historiaa,
 uusi olisi alueelle tulla.
 Rauha on hetkellinen illuusio, ihmisen olemuksesta liikaa odotettua.

Mutta siitäkin on niin pitkä aika.
 Illuusio hajoaa myös rajan tällä puolella ja tuttu on uudelleen vierastettua.
 Aika nousta, kävellä kohti uusia aikoja,
 vaikka venäjän kuuleminen muistuttaakin kotia.
 Kielen kuuleminen muistuttaa äitiä kadonnutta,
 jonka ääntä en edes vanhoista videoista tunnista.
 En tiedä mitä kuunnella hänen murteensa taittuessa toiselle kielelle.
 En osaa tunnistaa ihmistä kenestä olen vain kuullut huhuja.

Varo vaan ettet ikävöi liian vahvasti,
 menetys tapahtuu äkillisesti.
 Sateesta tulee sekunneissa myrskyä, ukkosta.
 Salaman osuessa kaikki on unohdettava.
 Mukamas läsnä on oman todellisuutensa uhri,
 liian kaukana, että se tukisi sinua.

Odottaessa apua ja muutosta tulee tyyntä.
 Rauha.
 Illusorinen tila, missä ei muista unohdettua.
 Ehkä unohti yrittää muistaa.
 Varoi niin vahvasti ikävää, ettei enää tiennyt mitä ikävöidä taikka varoa.
 Oma olemus lepää velttuna jään päällä
 ja kaikki sitä rakentava on veteen harhautunutta,
 kadonnutta.

Pohdintoja itärajalta,

Elisa
 Biancardini

Tänne itään sataa sitruunan makuista lunta.

Ensimmäinen lause jonka kehtasit nauraa ulos itsestäsi. Täällä idässä on loputtomia sitruunapuita ja meidän käsivarret taipuvat perhosiksi. Eikä meillä ole täällä mitään hätää.

Olin kuullut lajinsa viimeisistä toki aikaisemminkin. Menninkäisistä, joiden arpiset varret kannattelevat vielä kirkkaita siipipareja.

Purkotalosta itsensä luonut sitruunoita auringonvaloon vertaava kiertolainen. Olit lohtu tulevalle ja me kaikki janosimme kuulla lisää.

Kesästä.

Sitruunalumesta.

Tähdenlennoista paikallisen tiskillä.

Virtaavana jokena kaupungin keskellä.

Niistä mäkäräisen pistoksista jotka mallaksen tuoksuinen kesäpäivä verotti.

Koti-itä ei ollutkaan niin kaukainen ajatus. Se oli auringonlaskuja terassilla.

Harvemmin mitään hätää.

Joanna Riikonen

KIITOS JA KUMARRUS ♥ SEURAAVAAN KERTAAN!

Onko sulla jotain mitä haluaisit jakaa?
Lisätietoja osoitteessa rihmasto.art/contact

